

echter de levendige frischheid der jeugd."

En G. Witt, den man met het ruime hart, den priesterlijken bidder. En de tienjarige Esther met haar geestig oog, wier woorden zooveel ernstiger waren als gewoonlijk die van kinderen zijn. En aan zooveel anderen, wier namen ik hier niet allen noemen kan.

Uwe geliefden, die in den Heere zijn ontslapen, zijn niet in dunne wolkjes veranderd. Zij hebben zich niet in het onmetelijk ruim verloren; zij leven in het aanschouwen van onzen Heer, zij gaan wandelen op de heuvelen der eeuwigheid, zij wachten op u. Ik adem heden de geuren in van den koninklijken lusthof, ik voel op mijne wangen de stralen van de bronnen, die haar doorstromen, den kristallenregen in de albasten waterbekkens. O, de vaders, de moeders, de kinderen, de geliefden allen, die van uit deze aardsche dalen, waar het zoo duister en zoo nevelachtig is, tot de hemelsche hoogten zijn opgeklimmen om daar de rechte zomerlucht te genieten, hoe verlangen wij hen te zien! Wanneer wij in den hemel komen, zullen wij zeker vóór alles ons sterk tot den Heiland voelen aange trokken, die ons zoo onuitsprekelijk heeft liefgehad en met Zijn eigen bloed heeft gekocht; Hem zullen wij zien, aan Zijne voeten zullen wij nederzinken, en Hem voor Zijne op Golgotha geopenbaarde liefde willen danken, wanneer in onze overgroote vreugde het gevoel van dank niet ondergaat; dan echter zullen wij een Elia, een Daniël, een Paulus, een Luther, een Bengel, een Zinzendorf, een Francke, een Spener, een Baxter en een Monod voorbijsnellen, en niet eerder rusten, voordat wij onze verwanten en vrienden hebben gevonden, en eerst nadat wij met hen over alles gesproken hebben, wat er sedert onze scheiding is gebeurd, zullen wij met hen de vorsten in de Godsstad opzoeken.

(Slot volgt.)

TWEE OUDEN.

(Bij de plaat.)

Vaak komt het den nadenkenden mensch bij het zien van een ruïne voor, of de

steen tot hem spreken. Maar het zijn niet alleen oude, vervallen muren en afgebrokkelde steenen, maar ook oude boomen, wier vermolmdde stammen aautoonen, dat jaren en soms eeuwen zijn verlopen, sedert de hand van hem, die ze plantte, of misschien de vogel, die den eikel of het zaadje deed vallen, de plaats bepaalde, waar de oude stam jarenlang wind en stormen zou trotseeren om ten laatste langzaam met ontbladerden kruin ter aarde neder te storten. Niets treft het hart van den nadenkenden mensch zoo zeer, dan het gezicht van den oude van dagen, hetzij man of vrouw, die in gebogen houding langzaam voortstompelt. Zij spreken onhoorbaar, maar toch luide tot ons: „de gedaante dezer wereld gaat voorbij." Alles verandert, want het is waar, wat de groote dichter zong, toen hij het vergankelijke, het ondermaansche aldus schetste: „Als een kled zal 't al verouden." De dikste eik, wiens kruin zich boven alle boomen van het woud verheft, valt ten laatste uitgehold en vermolmd ter aarde. De levenslustige vrouw en de sterke man, ook hun kracht is volgens den Psalm dichter en de ervaring ijdelheid. Eenmaal komt de tijd, dat de kracht vergaat en de oude leunt op een stokje en een jeugdig geslacht neemt de opengevallen plaats in. Het is de prediking van de groote waarheid, die ons in den Bijbel geleerd wordt: de mensch gaat naar zijn eeuwig huis. Gelukkig, wie zulk een tehuis kent en niet in het onzekere zijn levensreis hier voortzet.

Op nevensgaande plaat zien we een oude van dagen, aan den ingang van het hek eener weide. In de nabijheid van het hek staat een oude eik. Treft het u niet, waarde lezer? De eik is vol jeugdige takken en de oude leunt op het stokje en haar kleinkind huppelt aan haar zijde. Zoo groeit als het ware de jeugd naast den ouderdom en volgt het eene geslacht het andere op, huwt de winter zich aan de lente. Gelukkig, wanneer wij weten, dat daar boven, in het huis des Vaders eene eeuwige lente heerscht en wij daar ook eene woonstede hebben, door den Heer Jezus zelve voorbereid. Wij wandelen hier op aarde altijd aan de grens der eeuwigheid in de woestijn des levens.

Maar het einde is voor het kind van God

gelukkig niet de dood maar het eeuwige leven. Sankey zingt in een van zijne liederen: Wij wandlen steeds in 't duister, tot Jezus komt. Maar daar zal ook groote luister zijn voor de geloovigen; want Jezus komt. De plaat geeft ons te aanschouwen de lente met het ontlukend groen. De lente is het beeld van 't leven der opstanding. Straks verplaatsen wij ons in den geest te midden van de groote menigte, die voor ruim 18 eeuwen op den Pinksterdag te Jeruzalem vergaderd was, toen de Heilige Geest werd uitgestort op alle vleesch. Sedert dien tijd is de lente voor de gemeente Gods op aarde aangebroken. In dezen toestand van geestelijken wasdom, leeft en worstelt zij tot nu toe voort. Eenmaal zal de zomer komen, maar voor dien tijd, zal er nog menige storm over haar losbreken. Hoe het zij, de Heere God heeft aan zijne kinderen door de inwoning des Heiligen Geestes de eeuwige lente ingeplant en dit leven kan door niets of niemand vernietigd worden. Kent gij dit leven, mijn waarde lezer?

N.

J. v. 't L.

BLINDE TEUN.

Wie Blinde Teun is of liever was, want het goede mensch is al sinds eenige jaren den weg gegaan van alle vleesch, wil ik u waarden lezer, in deze weinige bladzijden meedeelen. Teun was een stadsmins, zooals de Geldersche boeren gewoon waren van haar te zeggen, een doodarm mins, die dus eigenlijk niet op het dorp, waar ze gehuisvest was, thuis behoorde.

Teun was een vreemdelinge, die op het dorp A. door de diaconie uit de naastbijgelegen stad bij een boer was uitbesteed. Teun had het er goed, zeiden de diakenen, want de boer mestte jaarlijks wel tien vette varkens en had zes melkkoeien op stal. Bij zulke boeren kon een mensch het niet slecht hebben, en zij bejammerden het maar, dat zij niet alle arme oude mannen en gebrekkige vrouwen, die tot de bedelden behoorden, bij zulk een boer onder dak konden brengen. Men was er zoo makkelijk af — en daarbij — het kostte weinig geld.

Gij vraagt, waarde lezer, hoe Teun zoo ongelukkig was? Wel, wij willen het u kort meedeelen. Teun was de jongste dochter van een knap burger uit de stad. Haar ouders hadden daar gedurende hun leven een vrij goede betrekking, ook op kerkelijk gebied, bekleed. Het ware brave goede menschen, waarop niemand iets, wat hun gedrag en wandel aanging, wist aan te merken, die trouw de kerk bezochten, omdat de man er altijd zijn moest, nooit het Avondmaal verzuimden en een afschuw hadden van allen, die het niet met den godsdienst hielden. Teun was ook in dat geloof opgevoed, had trouw de catechisatie bezocht en de dominé had schik met haar gehad, want zij wist alles. Men kon haar niets vragen uit den Bijbel, of zij wist een antwoord te geven. Haar belijdenis had ze afgelegd en overluid gezongen:

Ja, U kiest ons hart
Eeuwig tot ziju' Koning!
Onder vreugd en smart
Geld' uw liefd' ons 't meest,
Streck' ons hart uw' Geest
Eeuwig tot een woning!

en de gemeente had daarna gezongen:

Gedenk aan onze nieuwe leden,
Die, door 't belijden van uw' naam,
Met ons nu in verbintnis treden;
O Vader! heilig z' in uw' naam,
Dat niets hun ijver ooit verdoove,
Uw liefd', uw waarheid blijv' hun bij,
Dat hun geloof oprecht geloove,
Hun keus de keus des harten zij.

Daarna had de leeraar ernstig gebeden en men was diep geroerd huiswaarts gekeerd. De ouders van Teun hadden gezegd: „Kind, nu is onze taak afgelopen, nu staat gij voor God en voor de gemeente, die zullen voor u zorgen. Teun of liever, toen heette ze nog Toontje, had geschreid en ook gebeden, ze had dat stil gedaan en beloofd altijd braaf en deugdzaam te zullen leven. Ze had het gemeend, want ze beloofde het in stilte op het kleine kamertje, waar zij sliep. Eén fout was er bij haar en bij al, wat in de kerk had plaats gevonden. Er was niet gerekend met de groote waarheid, die onze vaders ons hebben overgeleverd en tot nu toe immer door de ervaring wordt bevestigd, nl. dat